

Tanácsosi beszámoló a 2015. évről

PRIMĂRIA
Municipiului Sf. Gheorghe
Nr. 16462
Ziua 10 luna 03 anul 2016

Annyiban össznépi ez a beszámolóm, amennyiben szomorú sóhajjal emlékezik vissza az erdélyi, a romániai magyarság is az eltelt-elrobogott esztendőre. Összevetem az előző tanácsosi éveimmel a tavalyit, és szinte rémülten veszem tudomásul, mi mindent vitt el e tanácstalan néptől egy meg sok esztendő.

Ha befogom hazátlanságunkban a hazai történéseket, bizonyíthatóan és határozottan nevezhetem a terror esztendejének 2015-öt Romániában. Perek és igaztalan vádak érték a magyar néprészt, büntetések és fogházak életvitele, kitüntetések visszavonása – lásd Temesvár 1989-es szembeszegülésének, lázadásának, Románia műanyagforradalmának egyetlen élő hőjét, Tőkés Lászlót, akit évek óta próbálnak megalázni senki, semmi emberek.

Zászlóink, nemzeti jelképeink kerültek padlásra, de előbb tiltott listára. Mindeközben Székelyföldön elszánt munkálatok folytak, hogy Sepsiszentgyörgy, egyik városunk, Európa Kulturális Fővárosa legyen. Hallatlan sok munkával járt, akár a városunk központjának átépítése. És ehhez kapcsolódik közvetlenül Antal Árpád András polgármesterünk meghurcolása, tiszttségéből való ideiglenes (60 nap) kitiltása és mindaz, ami ezzel jár személyét és a várost illetően.

Ezek a munkálatok, mármint a lakosság és a Tanács építő munkája meghatározó volt mind a városrendezés mind a kultúra és művelődés terén.

A Tanácson belüli hangulat alapján nevezhetem a gyűlölködés évének a tavalyit, és ennek meghatározója „az államalkotó nép” román pártjainak ügködése volt és ma is az. A primitív, hihetetlenül korlátolt rikácsolás éve – és kézenfekvő a kérdés, hogy megszoktuk-e mindazt 4, 8, illetve 12 év alatt? Nem. Ahogy magam sem a panasz, hanem a gyűlöletbeszéd esztendejéről szólok. Az ellenünk és a város ellen irányuló támadást nem szabad megszoknunk. És arról sem mondok le, hogy egyszer kiderüljön és megtudjuk, KI JELENTETTE FÖL köztiszteletnek örvendő polgármesterünket – bentről?

Írónak hivatása és velejárója a néppel, a választókkal való kapcsolattartás munkája, küldetése révén. Már ha vállalja népe és nemzete, az elnyomottak de dolgozók ügyét. Magam kezdeményeztem 2014-ben és megszerveztem 2015. július 31-én is Petőfi elestének illetve a fehéregyházi csatának emléknapját az Erzsébet parkban. Örömmel vehettük tudomásul, hogy noha vezéregyéniségek 2015-ben sem jöttek arra, a lakosság, Köröspatak fúvószenekara ott volt, és ott a zászlóink is. És ott és akkor is pártoktól függetlenül, amikor az aradi vértanúkra emlékeztünk beszédünkben, szomorú, vigasztalan esőben.

Nem mindennapi magyar-román összefogás kísérte tevékenységünket akkor is, amikor a nyomorúság ellen tüntettek Bukarestben tízezrek. Mi fölvtük a kesztyűt, itt is megjelentek román részről először (!), aztán a magunk nyelvén is a plakátjaink, szórólapjaink arról, hogy nem katedrálisokat, hanem kórházakat, iskolákat követelünk, és nem bűn magyarnak lenni, nép szava Isten szava, és gyertyák százai lobogtak két hétig az úgynevezett szovjet hősök torz, rémes emlékműmaradványa tövében arról, hogy MOST MOND IGAZAT BUKAREST!

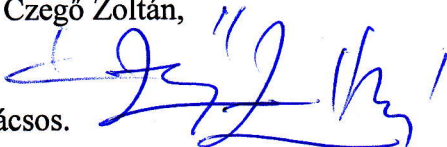
A hatalom kampányol. Így lett az elmúlt év is prefektusok, ügyészek éve, magyar polgármesterek meghúrcolásának szégyentelen ideje.

Az Erdélyi Magyar Néppárt képviselőjében álltuk, bírtuk, amit ki kellett bírni üléstermekben s az emberek között. Vajon lehet-e jobbra várni? Tőlünk függ, tőlünk is. Ám efféle jogtalan jogrendben, amilyenben leledzünk ma is, kevés az esély. Ha csak rá nem ébrednek itt széthúzó kicsik és nagyok arra, hogy rittyegő fagyban nem elég egy gombot begombolni a bundán.

Ülléseken való részvételem közel a 100%-hoz. Kimutatás a jegyzőségen.

Tisztelettel: Czegő Zoltán,

városi tanácsos.

Sepsiszentgyörgy, 2016. márc. 9.